

Maminko, kdy už půjdeme ven?

Byl krásný slunečný den na konci zimy. Jaro se nezadržitelně blížilo a s ním i pravá jarní nálada.

„Podívej se, na nebi není žádný mrak!“ volala Barunka a radostí se točila dokolečka s rukama nataženými k obloze. Opravdu tam nebyl ani jeden mráček a sluníčko pěkně hřálo Barunce i jejímu bratříčkovi Fandovi do tváří. Bylo pondělí a zrovna se s maminkou vraceli z odpolední procházky domů.

„Zítra po škole mám fotbal, ale ve středu bychom mohli jít zase ven. Třeba na hřiště,“ plánoval Fanda.

„Ve středu ne, to má Barča tancování,“ připomněla maminka. „Ale ve čtvrtek na něj vyrazit můžeme.“ Děti spokojeně zavýskly a plánovaly, kterým kamarádům řeknou, aby na hřiště také dorazili.

Na čtvrteční hřiště už ale nedošlo. Přestože jim to maminka slíbila, ven jít nemohli.

Začalo to tím, že se Fanda od paní učitelky dozvěděl, že škola je od příštího dne zavřená. To by mu ani tolik nevadilo, ale nebude moct jít ani na trénink, stejně jako Barunka. Mateřskou školu zavřeli hned následující den. Ale proč?

Barča s Fandou seděli vedle sebe na sedačce v obýváku a poslouchali maminku, co jim právě říká. V naší zemi a dalších státech na světě se objevila nová nemoc. Zatím na ni nejsou léky, a proto je potřeba, aby všichni zůstali doma. Aby také neonemocněli.

„Úplně všichni mají zůstat doma?“ vykulil oči Fanda a hlavičkou se mu míhali všichni lidé, které znal. Kamarádi ze školy i fotbalu, paní učitelka a Barunčiny kamarádky. A bratranec Vilda. A také prodavači v obchodech.

„Kdo nám prodá jídlo, když všichni musí zůstat doma?“ podivil se Fanoušek.

„A jak si ho koupíme? To budeme o hladu, když nemůžeme vůbec ven?“ zamyslela se Barča.

„A tatínek přece není doma!“ uvědomila si náhle a podívala se na maminku, pak na brášku a zase na maminku.

Tolik otázek, pomyslela si maminka. Snad bude umět na všechny odpovědět.

„Někteří lidé budou ven chodit pořád. Půjdou do práce a pomůžou tak těm, kteří zůstanou doma.“

Maminka dětem vysvětlila, že do práce chodí lékaři a další zdravotníci, aby pomohli těm, kteří už jsou nemocní. Také policisté, hasiči, vojáci a další pracovníci, kteří mohou pomoci. V práci jsou také prodavači potravin, léků a dalších věcí, které nezbytně potřebujeme. Jít nakoupit můžeme, ale měl by jít vždy jen jeden dospělý a ostatní zůstat doma.

„A náš tatínek?“ zeptala se Barunka.

„Tatínek to jídlo přece vozí, aby se dostalo do obchodů a ostatní lidé si ho mohli koupit,“ otočil se s odpovědí na sestřičku Fanda. „Ten do práce také musí, aby pomohl ostatním.“

Proč jen nemůže být řidič jako tatínek? To by mohl ven! A také by mohl pomáhat, posmutněl.

„Fanoušku, všichni jsme z této situace smutní. Ale nemusíme být smutní pořád. Spoustu věcí nemůžeme dělat, ale je jich pořád ještě dost, které dělat můžeme. Napadají tě nějaké?“ zeptala se s nadějí v hlase maminka.

„Můžeme si říkat básničky,“ rozzářila se Barunka. „Nebo zpívat. A taky tancovat.“

„Můžeme malovat obrázky,“ pookřál Fanda. To má totiž moc rád, ale pro samý fotbal už pěkně dlouho nenamaloval žádný obrázek.

Barča na něj nečekala a utíkala do společného pokoje. Přisunula si ke skříni židli a už vytahovala z horní police bílé čtvrtky a krabici s barvami. Než dorazil tatínek z práce, sušilo se na zemi spoustu krásných barevných obrázků.

„Tatí, tatí, podívej!“ běžela za tatínkem Barunka a chystala se skočit mu kolem krku. Vtom se ale zarazila. „Co to máš?“ zeptala se a ukazovala na nějakou bílou věc kolem tatínkova krku.

„To je rouška,“ odpověděl tatínek. „Všichni, kteří teď budou chtít jít ven, si s ní musí zakrýt nos a pus, aby se nemoc mezi lidmi tolik nešířila. Pokud byste potřebovali jít s maminkou ven, také ji musíte mít.“

„Můžu?“ zeptala se holčička a už natahovala tatínkovi roušku přes tvář. „Jé, to já znám,“ začala se smát na celé kolo. Takovou roušku měla princezna v pohádce, když šla na ples a nechtěla, aby ji někdo poznal.“

„To nebyla rouška, ale závoj,“ vložil se do toho Fanda.

„To přece vůbec nevádí. Ale byla to princezna a chtěla si zakrýt obličej. Já budu také princezna. Princezna Barunka a nikdo mě nepozná!“ rozhodla se holčička a už se natahovala po jedné z roušek, které před tím odložila na stůl maminka, aby si je vyzkoušeli.

„Tohle já nikdy nosit nebudu,“ rozhodl se Fanda a zamířil si to do pokoje. Než ale stihl zavřít dveře, dolehla k němu slova tatínka: „Já jen, že Spiderman taky nosil masku přes obličej. Aby vypadal tajemně. Kdybychom tu roušku obarvili na červeno nebo pomalovali...“ vyčkával tatínek.

Fanda se otočil a pomalu se vracel do obývacího pokoje. „A budu moct mít k té roušce i převlek za Spidermana?“ zeptal se s nadějí v hlase.

„Myslím, že by to šlo,“ odpověděl tatínek.

„I na ven?“ otočil se na maminku. Věděl totiž, že chodit jako Spiderman venku by mu jen tak nedovolila.

„Pokud budeme potřebovat jít ven, můžeš jít v celém obleku Spidermana. I s maskou.“

„A ty, Baru, si můžeš vzít princeznovské šaty, roušku jako závoj a třeba i korunku,“ dodala maminka.

„Jupííí,“ ozvalo se dvojhlasně a děti začaly skákat okolo. „Možná to nakonec bude ještě velká zábava.“

Tipy na další práci s dětmi:

1. Nechte děti o pohádce přemýšlet a poskytněte jim prostor pro další otázky.
2. Společně nakreslete seznam všeho, co můžete doma dělat. Bude vám inspirací v dalších dnech.
3. Vytvořte skládaný obrázek toho, co uděláte, až zase budete moci naplno ven. (Skládaný obrázek kombinuje kreslení, vystřihování a lepení. Využít můžete i stuhy, knoflíky nebo cokoli jiného, co najdete doma.)

Návod na skládané obrázky najdete na Pohádkovém blogu >>

<https://pohadkovavychova.cz/skladane-obrazky/>

